

Arrest

nr. 280 731 van 24 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 juni 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 juli 2022 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. HUYSMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. KARAGIANNIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 24 maart 2003 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Zij stelde op 10 november 2002 België binnen gekomen te zijn als toerist via Rusland en een relatie te hebben met I.A.

1.2. Op 8 november 2003 wordt het kind D.O. geboren.

1.3. Op 9 februari 2006 wordt beslist tot de onontvankelijkheid van de aanvraag, vermeld onder punt 1.1., ter kennis gebracht op 8 maart 2006. Op 8 maart 2006 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.4. Op 22 maart 2006 dient de verzoekende partij andermaal een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet in. Zij stelde nog steeds een gezin te vormen met I.A. en de kinderen D.O (geboren op X) en M.O. (geboren op X).

1.5. Op 23 januari 2007 wordt de onder punt 1.4. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.6. Op 19 april 2007 moeten de politiediensten verschillende keren interveniëren wegens zwaar intra-familiaal geweld. Op 20 april 2007 wordt verzoekende partij meegenomen naar het commissariaat waarbij de politie ontdekt dat verzoekende partij een op plooibaar mes verborgen houdt in haar hand. Zowel voor het intra-familiaal geweld als de verboden wapendracht wordt proces-verbaal opgesteld.

1.7. Op 20 april 2007 wordt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde gegeven en wordt zij overgebracht naar het gesloten centrum met het oog op haar repatriëring, voorzien op 23 april 2007. Verzoekende partij weigert evenwel gerepatriëerd te worden. Op 7 mei 2007 wordt een nieuwe repatriëring, ditmaal onder escorte, voorzien. Op 7 mei 2007 wordt verzoekende partij effectief gerepatriëerd naar Armenië.

1.8. Op 12 oktober 2007 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in.

1.9. Op 12 januari 2008 wordt de verzoekende partij door de politie aangetroffen in illegaal verblijf en wordt haar een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.10. Op 28 oktober 2008 wordt een derde kind geboren, V.O.

1.11. Uit het uittreksel van het strafregister blijkt dat verzoekende partij al vier keer correctioneel veroordeeld is in 2005, 2007 en 2009 voor feiten van diefstal, al dan niet met geweld of bedreiging.

1.12. Op 5 januari 2010 vraagt verzoekende partij andermaal de regularisatie van haar verblijfstoestand.

1.13. Op 21 december 2010 wordt verzoekende partij aangehouden voor feiten van heling als mededader. Zij wordt hiervoor op 28 maart 2011 veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar met uitstel gedurende vijf jaar behalve voor wat betreft de voorlopige hechtenis.

1.14. Op 16 december 2011 wordt een vierde kind geboren, Y.O.

1.15. De aanvragen tot regularisatie van verzoekende partij worden op 15 januari 2013 ongegrond verklaard. Er wordt haar tevens een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor acht jaar gegeven. Daarbij wordt gewezen op de veroordelingen die de verzoekende partij heeft opgelopen en waaruit afgeleid wordt dat zij door haar gedrag een gevaar vormt voor de openbare orde.

1.16. Op 19 april 2013 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in. Deze aanvraag wordt op 24 mei 2013 onontvankelijk verklaard, gelet op het geldende inreisverbod. Op 25 mei 2013 wordt de verzoekende partij andermaal een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.17. Op 27 juni 2013 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven. Op 13 juli 2013 vertrekt verzoekende partij naar Armenië zonder verzet.

1.18. Op 17 april 2014 wordt een vijfde kind geboren, A.O.

1.19. Op 7 juli 2017 wordt de verzoekende partij door de politie aangetroffen op een festival in Mechelen. Diezelfde dag wordt haar een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven. Op 20 juli 2017 vertrekt verzoekende partij zonder verzet.

1.20. Op 15 november 2017 biedt de verzoekende partij zich samen met haar Belgische schoonmoeder aan om een wettelijke samenwoning aan te gaan. Op vraag van de schoonmoeder wordt het dossier *on hold* gezet omdat verzoekende partij naar Armenië teruggekeerd is wegens het overlijden van diens moeder.

1.21. Op 6 mei 2020 wordt verzoekende partij opnieuw aangetroffen in België door de politie.

1.22. Op 22 december 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.23. Op 27 juni 2022 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5d0 lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.12.2021 werd ingediend door:

Naam: V. (..)

Voorna(a)m(en): A. (..)

Nationaliteit: Unie der Soc. Sovjetrep.

Geboortedatum: 29.05.1977

Geboorteplaats: Vanadzor - Lori

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

Aliassen: O. A. (..), O. A. (..), O. A. G. (..), O. A. (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde V., Y. (..) (RR. xxxxxxxx), in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980.

Om deze aanvraag in overweging te kunnen nemen dient aan een ontvankelijkheidsvereiste voldaan te worden. Betrokkene moet vooreerst toegang hebben tot het grondgebied, er mag dus geen geldig inreisverbod zijn. Voor zover er wel een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod.

Uit nazicht blijkt dat betrokkene met een aliasnaam O., A. (..) voorwerp uit te maken van een inreisverbod genomen door de Belgische autoriteiten voor een periode van 8 jaar genomen op 15.01.2012, dewelke hem betekend werd op 24.01.2013. Het inreisverbod is nog steeds van kracht, gezien het niet is vernietigd of geschorst door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen en het bevoegde bestuur het niet heeft ingetrokken of opgeheven. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat betrokkene, conform de beslissing tot verwijdering die gepaard ging met het voornoemde inreisverbod, het Belgisch grondgebied gedurende de in het inreisverbod vermelde termijn van acht jaar verlaten heeft. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene gerepatrieerd werd op 13.07.2013. Op 07.07.2017 werd betrokkene opgesloten in het gesloten centrum Caricole te Steenokkerzeel. Vervolgens werd betrokkene gerepatrieerd op 20.07.2017. In oktober 2017 is betrokkene met een visum via Italië teruggekeerd. Op 15.11.2017 bood betrokkene zich aan, deze keer met als naam V., A. (..)', bij de burgerlijke stand van de stad Mechelen om informatie in te winnen over een samenwoning. Dit betekent dat betrokkene het inreisverbod van 8 jaar niet heeft opgevolgd. Desgewenst kan om de opschorting of de vernietiging van het inreisverbod gevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd vernietiging van het inreisverbod gevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor betrokkenes woon-of verblijfplaats in het buitenland.

Betrokkene werd door België ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990 omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Uit het dossier blijkt dat betrokkene vader is van 5 kinderen, nl V., Y. (..) (RR. xxxxxxxx, Belg), V., A. D. (..) (RR. xxxxxxxx, Belg), V. V. (..) (RR. xxxxxxxx, Belg), O., M. (..) (RR. xxxxxxxx) en O.. D. (..) (RR.

xxxxxxxxxxxxx, Belg sinds 28.03.2022). Bij het nemen van het inreisverbod was reeds sprake van een partner, de genaamde A., I. (...) (RR. xxxxxxxxx), met wie hij een wettelijke geregistreerde samenwoning heeft afgesloten op 19.09.2008 alsook van het minderjarig Belgisch kind waarvoor hij een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Dit geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf.

Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018. dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn kind niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Er dient bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding, in het belang van het kind rekening gehouden te worden met "alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan." (Arrest van Hof van Justitie, zaak C-82/16 dd. 8.05.2018, punt 76 en conclusie).

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene vader is van 5 kinderen, waarvan 3 minderjarige Belgische kinderen, 1 meerderjarig Belgisch kind en 1 minderjarig Armeens kind en er heden mee samenwoont. Ter staving van de aanvraag van betrokkene werd niets voorgelegd waaruit de buitengewone afhankelijkheid van de minderjarige kinderen tegenover de vader kan blijken. Er dient bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding, in het belang van het kind rekening gehouden te worden met "alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Uit het dossier blijkt dat betrokkene naar alle waarschijnlijkheid toch een langere periode het land heeft verlaten tussen 2013 en 2017. De kinderen verbleven toen ook bij de moeder zonder aanwezigheid van de vader. Sinds betrokkene terug in het land is kunnen we hem eigenlijk ook niet situeren bij zijn gezin, aangezien betrokkene in november 2017 informatie heeft ingewonnen omtrent een wettelijke samenwoning met iemand anders. We weten niet in hoeverre betrokkene een gezin vormde met zijn kinderen. Noch voor dat hij die melding deed van die voorgenomen wettelijke samenwoning, noch nadat hij dat gedaan had. Naar aanleiding van de nationaliteitsverklaring voor de kinderen ging de politie op 30 april 2020 over tot een woonstcontrole op het adres van de kinderen en werd naast de kinderen en hun moeder ook mijnheer aangetroffen. Echter de eerste aanvraag om verblijfsrecht te krijgen in functie van 1 van de kinderen is de huidige, deze dateert pas van 22.12.2021. Voor zover betrokkene tussen 2017 en de aanvraag van 22.12.2021 wel degelijk een gezin vormde met de kinderen zou mogen verwacht worden dat hij die gezinsband met de kinderen al veel eerder zou aangehaald hebben om bvb een opheffing van het inreisverbod aan te vragen en gemachtigd te worden tot verblijf. Daarom is het redelijk te stellen dat de voornaamste zorgdrager minstens tot op het moment van de aanvraag de moeder is geweest en de emotionele band van betrokkene met de kinderen minder sterk is. Kinderen scheiden van een persoon met wie steeds samenwonend is geweest heeft uiteraard een mogelijks zwaardere impact dan kinderen scheiden die amper samenwonend zijn geweest met de aanvrager.

Uit niets kan blijken dat de moeder er niet toe in staat zou zijn om de zorg van het kind - desgevallend tijdelijk - geheel op zich te nemen. Mevrouw is sinds 1999 in België. Zij is niet genaturaliseerd tot Belgische, echter zij beschikt wel over een bewijs van inschrijving van onbepaalde duur. Zij kwam oorspronkelijk naar België als minderjarige met haar moeder en werd geregulariseerd. Haar moeder kreeg nog een kind in België, waardoor het redelijk is te stellen dat mevrouw naast haar moeder en kinderen ook nog andere familieleden in België heeft. In combinatie met haar meer dan 20 jaar verblijf in België waarvan meer dan 15 jaar in legaal verblijf is het redelijk te stellen dat mevrouw voldoende netwerk heeft in België om verder zelfstandig voor de kinderen in te staan. De tijdelijke afwezigheid van betrokkene hoeft in die zin helemaal geen rem te zijn op de lichamelijke en geestelijke ontwikkeling van de kinderen. Mevrouw kan uiteraard gebruik maken van alle mogelijke ondersteuning voor de kinderen om hun welbevinden te vrijwaren, zoals daar zijn opvoedingsondersteuning, ondersteuning door het CLB voor wat betreft de schoolgaande kinderen, kinderbijslag, medische opvolging, enz. Met moderne communicatiemiddelen, occasionele bezoeken van de moeder met de kinderen aan betrokkene, moet het mogelijk zijn het gezinsleven een creatieve invulling te geven, tot op het moment dat het inreisverbod is gerespecteerd of de opheffing ervan is bekomen. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkenes aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Evenmin kan blijken dat betrokkenes aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat de kinderen verder zou kunnen verblijven in België en/of om de ontwikkeling en het welzijn van de kinderen, rekening houdend met de leeftijd van de

kinderen te vrijwaren. Tot op heden is dat immers ook gelukt, er liggen geen elementen voor waaruit blijkt dat er enige wijziging in de situatie van de kinderen of de voornaamste zorgdrager van de kinderen zou zijn waardoor dat heden niet meer haalbaar zou zijn. Op basis van wat beschikbaar is in het dossier kan er niet toe besloten worden dat er sprake is van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie.

Het is nu aan betrokkene om zijn engagement op te nemen tegenover zijn gezin met respect van het inreisverbod. De verplichting om het Belgisch grondgebied (en bij uitbreiding de Schengenstaten) te verlaten brengt dus enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen betrokkene en de kinderen en heeft niet tot gevolg dat het betrokkene definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met zijn kinderen in België of een andere lidstaat te ontwikkelen en desgevallend met zijn partner. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor de duur van het inreisverbod het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Betrokkene kan uiteraard ook vanuit het buitenland financieel bijdragen, opdat het zijn kinderen aan niets zou ontbreken in België. Voor zover de ouders van de kinderen er toch de voorkeur zouden aan geven om samen te blijven en het gezinsleven niet op afstand in stand te willen houden, is dit uiteraard ook een keuze die zij kunnen maken.

Mevrouw heeft zelf de Armeense nationaliteit, alhoewel ze sinds 1999 in België verblijft is het niet ondenkbaar dat ze nog voeling heeft met haar roots door haar familie en/of door er haar vakanties door te brengen.

Voor zover de ouders van de kinderen dit zouden verkiezen boven een lange afstandsrelatie, menen wij niet dat daar onoverkomelijke hinderpalen toe zijn.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkenes kind ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Betrokkene dient het inreisverbod te respecteren.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

*"Schending van beginsel behoorlijk bestuur en schending van de motiveringsplicht art. 62 der vreemdelingenwet en schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 ;
Evenals de schending van art 20 VWEU en van art 8 EVRM en van artt 7 en 24 Handvest :*

Art.62. van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel:

1. De motivering in de bestreden beslissing :

Aangezien de motivering als volgt luidt :

"Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkenes kind ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten "

*;"
Aangezien de aangevochten beslissing, dewelke verzoeker een onontvankelijkheids en ongegrondheidsbeslissing oplegt , foutief en onafdoende gemotiveerd is en zulks een schending uitmaakt van de motiveringsplicht ;*

Aangezien mocht DVZ het haar voorgelegde, gedetailleerde dossier onderzocht, gelezen en geanalyseerd hebben, dan zou ze deze beslissing niet genomen hebben ;

2. Juridisch kader :

Aangezien overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden;

Aangezien artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder hun toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd;

Dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn ;

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing;

De motivering is niet afdoende als het gaat om:

vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule, D., De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet TVVR 1993, 67 e.v.);

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren ;

2. Toetsing :

De materiële motiveringsplicht werd geschonden :

1.

Iedere administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, maw, de beslissing moet worden gedragen door deugdelijke motieven. Dit houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvSt, Decruynaere, nr. 100.940, 20.11.2001);

De motieven der bestreden beslissing stellen niets anders dan een standaardmotivering daar die aangehaald wordt en niets anders ;

2.

De 'motivering' komt, zoals hoger aangetoond, neer op een te summiere materiële motivering.

Summiere motiveringen worden niet aanvaard (RvSt, DEBOES, nr 85.308, 15.2.2000; RvSt, DEGENEFÉ, nr 63.020, 12.11.1996)

2.1

Doordat de aangevochten beslissing dd. 27.6.2022, betekend op 30.6.2022, niet tijdig genomen werd, waar de aanvraag tot gezinshereniging ingediend werd op 22.12.201 en de beslissing dateert van 27.6.2022, heeft DVZ deze beslissing niet genomen binnen een periode van 6 maanden na de datum van aanvraag en besluit zij derhalve ten onrechte tot onontvankelijkheid van de aanvraag ;

Terwijl overeenkomstig de beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. het zorgvuldigheidsbeginsel (beslissingen zorgvuldig voorbereiden, nemen en uitvoeren), het rechtszekerheidsbeginsel (de geldende regels juist en correct toepassen) en het vertrouwensbeginsel (een burger mag, onder bepaalde voorwaarden, kunnen vertrouwen op uitlatingen van een bestuursorgaan waarin dingen worden toegezegd maar die later niet nagekomen (kunnen) worden door het bestuursorgaan) DVZ haar beslissingen met de nodige zorg moet nemen ;

Dat in casu binnen de 6 maanden na aanvraag der gezinshereniging geen beslissing genomen werd door DVZ, waardoor Stad Mechelen verzoeker mededeelde een F-kaart te zullen ontvangen waarvoor hij de Stad pasfoto's bezorgde en een administratieve bijdrage betaalde, F kaart dewelke hem uiteindelijk niet afgeleverd werd ;

Dat de betreden beslissing niet tijdig genomen werd, zodat de niet tijdige beslissing gelijk staat aan de erkenning van het verblijfsrecht :

2.2

Doordat de aangevochten beslissing dd. 27.6.2022, betekend op 30.6.2022, geen rekening houdt met de feitelijke omstandigheden eigen aan deze zaak, voldoende uiteengezet door verzoeker in de gedinginleidende aanvraag en de bewijsstukken hierbij gevoegd en de hoger onder 'I. De Feiten' duidelijk weergegeven en herhaald en DVZ voldoende bekend en nog steeds bestaande in hoofde van verzoeker, waar zij simpelweg vaststelt dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden,

Besluit zij derhalve volledig onterecht verzoeker een beslissing van onontvankelijkheid te betekenen zonder bevel het grondgebied te verlaten, wat geleid heeft tot de bestreden beslissing ;

Terwijl overeenkomstig art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 alle administratieve beslissingen en bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd worden ;

Dat in casu een duidelijke schending van de motiveringsplicht, minstens van de materiele motiveringsplicht, en de beginselen van behoorlijk bestuur aan de orde zijn gezien DVZ alle feitelijke omstandigheden aan de zaak niet in ogenschouw neemt ;

Dat had zij dit wel gedaan, dan had zij vastgesteld dat er geen reden was om in hoofde van verzoeksters een beslissing tot weigering van verblijfsvergunning op te leggen ;

De RVV is immers bevoegd om na te gaan of DVZ bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is ;

De feitelijke gegevens, bewezen aan de hand van stukken, worden nogmaals uiteengezet bij de bespreking der weerlegging van de door DVZ gehanteerde motieven, nl :

a).

Verzoeker heeft een relatie met Mevr A. I. (..) (RR .xxxxxxxxxx, Belgische nationaliteit aangevraagd op 9.5.2022) met wie hij een wettelijk geregistreerde samenwoning heeft sedert 19.9.2008 ;

Uit hun relatie werden volgende kinderen geboren :

O. D. (..) (RR xxxxxxxxxxxx, Belg sinds 28.3.2022)

O. M. (..) (RR xxxxxxxxxxxx)

V. V. (..) (RR xxxxxxxxxxxx, Belg)

V. Y. (..) (RR xxxxxxxxxxxx, Belg)

V. A. D. (..) (RR 141017-12747, Belg)

zoals blijkt uit hun identiteitskaarten (stuk 2) en geboorteakten (stuk 3) ;

Verzoeker woont samen met zijn kinderen en partner A. I. (..) te 2800 Mechelen, (..) ;

Aan verzoeker, voorheen dragende de naam O. A. (..), werd een inreisverbod betekend op 24.01.2013 voor een periode van 8 jaar genomen op 15.1.2012 ;

Verzoekers 2 jongste kinderen V. Y. (..) en V. A. D. (..) hebben een autisme spectrum stoornis (ASS) (stukken 4 en 5);

V. Y. (..) werd zelfs door de Belgische staat, FOD Sociale Zekerheid, erkend als gehandicapt minderjarig kind (stuk 6);

Buiten de periodes dat verzoeker in het verleden van zijn vrijheid beroofd werd en of gerepatriëerd werd, verbleef hij bij zijn partner en kinderen aan de (..) te 2800 Mechelen en verzorgde hij het huishouden en hielp hij mee aan de opvoeding en het grootbrengen der kinderen, waardoor hij de laatste 5 jaren een serieuze niet weg te denken band opbouwde met de kinderen, gaande van het helpen bij hun huiswerk, hen begeleiden naar hun sport en culturele en andere activiteiten of hen simpelweg opvangen of een luisterend oor bieden bij een teleurstelling of andere negatieve ervaringen uit het leven ;

dat de band met de 2 jongste aan ASS lijdende kinderen, nl Y. en A. D. (..), respectievelijk 11 en 6 jaar oud, nog veel hechter en intenser werd met de tijd, waardoor het voor hen niet in te denken is dat hun vader hen zou dienen te verlaten of dat Y. hem zou dienen te volgen ;

Zo ook bevestigt de huisarts van beide kinderen : verwijdering van de vader uit de omgeving van de kinderen Y. en A. D. zal een sterk negatief psychologisch effect hebben op de kinderen (stukken 7 en 8);

De partner van verzoeker of A. I. (..) is verzorgende en werkt met de nacht ; daarbuiten studeert zij nog verpleegkunde ;

Alle kinderen van verzoeker zijn schoolgaand, waaronder de oudste O. D. (..) geneeskunde studeert aan de VUB sedert het academiejaar 2021/2022 ;

Verzoeker dient op 22.12.2021 een aanvraag tot gezinshereniging in op basis van art. 40 ter der Vreemdelingenwet van 15.12.1980 en ontvangt een attest van immatriculatie ;

Onmiddellijk vindt hij via een interimkantoor fiilltimewerk in de farmaceutische sector (stuk 7), waar hij tewerk gesteld wordt in ploegen nl met de vroege en de late (stuk 9) ;

Op 22.6.2022 werd verzoeker mondeling verwittigd dat DVZ geen beslissing genomen had en hij derhalve een F kaart zou ontvangen ;

Totaal verbouwereerd nam hij dan ook 8 dagen later op 30.6.2022 kennis van de beslissing van DVZ dd. 27.6.2022 waarbij de weigering van verblijf van meer dan 3 maanden uitgesproken werd zonder bevel om het land te verlaten ;

Het in hoofde van verzoeker bestaande inreisverbod, hoger vermeld, zou de aanvraag tot gezinshereniging onontvankelijk maken ;

Deze stelling dat een verblijfsrecht op basis van art 40ter der Vreemdelingenwet tevens een recht op toegang impliceert (en dus afwezigheid van inreisverbod) is achterhaald door het arrest van het Hof van Justitie K.A. t. België dd. 8.5.2018, C-82/16 ;

De Raad van State heeft bovendien duidelijk geoordeeld dat art 40 ter der Vreemdelingenwet de voorwaarden voorschrijft voor de erkenning van een verblijfsrecht en niet de voorwaarden om een dergelijk verblijfsrecht te vragen (RvS 9.8.2016, nr 235.598) ;

Op grond van een niet correcte beoordeling der feiten heeft DVZ dan ook in alle onredelijkheid haar beslissing tot weigering van een verblijfsvergunning genomen;

Had DVZ bijkomende info gewenst, dan had zij verzoeker om bijkomende uitleg kunnen vragen of verzoeker zelf kunnen verhoren (CCE nr 230.257 dd. 19.2.2015), wat zij verkoos niet te doen ;

Ook heeft de Stad Mechelen aan verzoeker geen bijkomende documenten gevraagd op het moment van indienen der aanvraag nl 22.12.2021 ;

Verzoeker is leek in juridische materies en had op het ogenblik van deze aanvraag niet de bijstand van een advocaat ;

b).

Het is duidelijk dat DVZ de voorkeur gaf aan een snelle, vage en roekeloze beslissing zonder een meticulous en gedetailleerd onderzoek;

DVZ erkent de samenwoning van verzoeker met zijn partner en hun 5 kinderen en verwijst zelfs naar een arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8.5.2018 op basis waarvan zij stelt dat een afgeleid verblijfsrecht kan toegekend worden onder de volgende bewoordingen : "Overeenkomstig het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8.5.2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend....

Er dient bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding, in het belang van het kind rekening gehouden te worden met "alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. " ;

Samenwoning van verzoeker met zijn kinderen en zijn partner wordt niet ontkend ;

De leeftijd der minderjarige kinderen evenmin ;

De lichamelijke en emotionele ontwikkeling van de 2 jongste minderjarige kinderen vormt nl een probleem ;

Verzoekers 2 jongste kinderen V. Y. (..) en V. A. D. (..) hebben een autisme spectrum stoornis (ASS) (stukken 4 en 5);

V. Y. (..) werd zelfs door de Belgische staat, nl FOD Sociale Zekerheid erkend als gehandicapt minderjarig kind (stuk 6);

Buiten de periodes dat verzoeker in het verleden van zijn vrijheid beroofd werd en of gerepatrieerd werd, verbleef hij bij zijn partner en kinderen aan de (..) te 2800 Mechelen en verzorgde hij het huishouden en hielp hij mee aan de opvoeding der kinderen, waardoor hij de laatste 5 jaren een serieuze niet weg te denken band opbouwde met de kinderen gaande van het helpen bij hun huiswerk, hen begeleiden naar hun sport en culturele en andere activiteiten, het samen uitoefenen van hun hobby of fotografie voor Y. en verzoeker of hen simpelweg opvangen of een luisterend oor bieden bij een teleurstelling of andere negatieve ervaringen uit het leven;

dat de band met de 2 jongste aan ASS lijdende kinderen, nl Y. (..) en A. D. (..), respectievelijk 11 en 6 jaar oud, nog veel hechter en intenser werd met de tijd, waardoor het voor hen niet in te denken is dat hun vader hen zou dienen te verlaten of dat Y. (..) hem zou dienen te volgen ;

Zo ook bevestigt de huisarts van beide kinderen : verwijdering van de vader uit de omgeving van de kinderen Y. (..) en A. D. (..) zal een sterk negatief psychologisch effect hebben op de kinderen (stukken 5 en 6);

Deze 2 jongste minderjarige kinderen hebben dan ook een veel grotere en meer intense affectieve relatie met hun vader dan met hun moeder ;

Het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de vader met wie het altijd samengewoond heeft werd hoger voldoende beschreven door de huisarts van verzoeker en zelfs door DVZ geconfirmeerd met de woorden 'Kinderen scheiden van een persoon met wie steeds samenwonend is geweest heeft uiteraard een mogelijks zwaardere impact dan kinderen scheiden die amper samenwonend zijn geweest met de aanvrager.' ;

Het feit dat verzoeker niet eerder gezinshereniging aanvroeg dan slechts op 22.12.2021 is te begrijpen waar in de Armeense cultuur er nog steeds een gevoel van schaamte heerst over kinderen met autisme en er derhalve niet openlijk - problematiek wordt binnen het gezin gehouden - gesproken wordt over deze problematiek noch er documenten over neergelegd werden ;

Verzoeker en zijn partner konden dan ook geen beroep doen op de familie van de partner van Mevr A. I. (..), waar deze niet op de hoogte zijn van de toestand van de kinderen Y. (..) en D. A. (..) ;

Echter is DVZ een overheidsinstantie en heeft zij toegang tot alle andere overheidsdiensten, zodat zij zich makkelijk ervan kon gewisselen dat V. Y. (..) een erkend gehandicapt kind is op basis van haar ontwikkelingsstoornissen ;

Verzoekers' aanwezigheid is dan ook onontbeerlijk om zijn vaderschap te kunnen opnemen en uitoefenen enerzijds en anderzijds voor het emotionele, psychische en lichamelijke welzijn van de kinderen ;

De bijzondere afhankelijkheidsrelatie waaruit de buitengewone afhankelijkheid van de minderjarige kinderen V. Y. (..) en V. A. D. (..) tegenover vader kan blijken is, bestaat en is dan ook voldoende aangetoond :

Deze afhankelijkheidsrelatie brengt dan ook met zich mee dat de Unieburger feitelijk gedwongen is om de derdelander, verzoeker, gedurende de periode in het buitenland te vergezellen en eveneens het grondgebied van de Unie voor onbepaalde tijd te verlaten ;

Het gedwongen vertrek van de derdelander en de afhankelijke Unieburger levert strijd op met het doel van art 20VWEU. dat er juist op gericht is dat de Unieburger het grondgebied van de Unie niet hoeft te verlaten ;

Derhalve is het een lidstaat nl België niet toegestaan om een verzoek op basis van gezinshereniging niet te behandelen om de enkele reden dat de derdelander de toegang tot het grondgebied van de lidstaat verboden is (Hof van Justitie- C82/16 - 8.5.2018) ;

Het feit dat DVZ een weigering van verblijf zonder bevel het land te verlaten, uitgesproken heeft in hoofde van verzoek, komt hier dan ook aan tegemoet ;

De hoger objectieve aangetoonde bijkomende elementen van afhankelijkheid maken dan ook dat verzoeker zich kan beroepen op de bescherming van het gezinsleven zoals voorzien in art 8 van het EVRM en zij deze bescherming daadwerkelijk kunnen genieten ;

Bovendien heeft DVZ geen enkele rekening gehouden met de belangen van het kind, waartoe het nochtans verplicht is, zoals voorzien in de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten ;

Uit het arrest K.A. t. België (o.c.) volgt ook dat, zelfs wanneer het gezinsleven al beoordeeld en afgewogen werd bij het nemen van het terugkeerbesluit en het daarmee gepaard gaande inreisverbod, DVZ moet nagaan of de feitelijke omstandigheden zich sinds de vaststelling van het terugkeerbesluit niet zodanig ontwikkeld hebben dat hem niet langer een verblijfsrecht kan worden geweigerd ;

In casu heeft DVZ geenszins nagegaan in hoeverre de feitelijke omstandigheden, de geboorten der kinderen uitgezonderd, zich ontwikkeld hebben sedert het terugkeerbesluit dd.15.1.2012;

Het bestaan van ASS in hoofde van de 2 jongste kinderen van verzoeker en de erkenning van de handicap van V. Y. (...) verantwoordt dan ook de toekening van verblijfsrecht in hoofde van verzoeker ;

DVZ had kunnen vermijden dat deze menselijke drama's nog ondraaglijker werden, door oa billijkheid, gematigdheid en redelijkheid te hanteren en verzoeker een verblijfsvergunning te bezorgen ;

Dit besluit is dan ook in alle onredelijkheid genomen !

Nochtans behoort het tot de plicht van de administratie om informatie te vergaren om met kennis van zaken standpunt in te nemen (cfr F. Piret, D. Renders, et A. Trybulowski, "Les Droits de la Défense et les actes unilatéraux de l'administration : où l'unilatéralité ne va pas sans contradiction" in Les Droits de la Défense (dir. : P.Martens), CUP, volume 146, Bruxelles, 2014, pp72/77) ;

Aangezien de bestreden beslissing dan ook niet getuigt van enige redelijkheid en dient vernietigd ;

DVZ mag dan ook soeverein interpreteren doch zich niet beperken tot summere en simplistische motiveringen ;

Aangezien in casu DVZ overduidelijk een compleet overhaaste beslissing genomen heeft, dewelke volledig in strijd is met de materiële motiveringsplicht ;

De formele motiveringsplicht werd geschonden :

De formele motiveringsplicht valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtversie ;

Op grond van de evenredigheids vereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het een onontvankelijkheidsverklaring van een aanvraag tot verblijfsvergunning . De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoeker. De gevolgen van de bestreden beslissing zijn dermate ernstig voor verzoeker dat hij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot de negatieve beslissing ;

Om aan de draagkrachtversie voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn.

De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.(RvSt, De Clercq,nr. 94.939,28.2.1997);

In casu beperkt DVZ zich tot het onredelijk toepassen van het opleggen van een beslissing inhoudende de weigering van een verblijfsvergunning zonder bevel het grondgebied te verlaten, zonder rekening te houden met alle dramatische gebeurtenissen dewelke deze familie op zeer korte tijd getroffen heeft ;

De aan psychische problemen lijdende respectievelijke minderjarige kinderen Y en A. D. en het erkennen van de handicap van Y. (...) door de Belgische staat - stukken 2. 3 en 4);

Dit is duidelijk een onevenredige, onvoldoende precieze en individuele, en veel te vage motivering, zodat de formele motiveringsplicht geschonden is ;

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden :

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvSt, nr 154954, 14.2.2006)

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de RvSt niet aanvaard.

DVZ heeft zich uitsluitend gebaseerd op een onzorgvuldige en niet geverifieerde analyse van het dossier in hoofde van verzoeker , waarbij deze geen enkele rekening gehouden heeft met het belang van verzoeker (nl het samen - dwz met gans de familie - kunnen verwerken van het verdriet hen overkomen tengevolge van de psychische problemen of ASS in hoofde van beide minderjarige kinderen Y. (...) en A.

D. (...), zonder zich te moeten zorgen maken over hun verblijfstoestand ...), wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de DVZ niet met zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd.

De bestreden beslissing houdt dan ook een flagrante schending in van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de uitdrukkelijk motivatieplicht ;

dat deze beslissing niet menselijk en niet correct is ;

Aangezien de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden ;”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.3. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan zij is genomen. Er wordt immers uiteengezet dat de aanvraag van verzoekende partij op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie niet wordt ingewilligd omdat zij is onderworpen aan een geldend inreisverbod en, gelet op dit inreisverbod, de binnenkomst in het Rijk haar niet is toegestaan. Verwerende partij heeft verder aangegeven dat zij onderzocht of er een dusdanige afhankelijkheidsband bestaat tussen verzoekende partij en haar Belgische minderjarige kinderen, die haar er, gezien de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 20 van het VWEU, toch toe zou nopen de verblijfsaanvraag in te willigen. Verwerende partij heeft uitvoerig uiteengezet waarom zij geen dergelijke afhankelijkheidsband weerhield.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, kan niet worden vastgesteld.

2.4. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.6. Waar verzoekende partij betoogt dat haar een F-kaart had moeten afgeleverd worden omdat er geen beslissing door de verwerende partij werd genomen binnen de termijn van zes maanden, wijst de Raad erop dat in artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet zelf evenwel niet is vastgelegd dat de overschrijding van de erin vermelde termijn van zes maanden aanleiding dient te geven tot de verplichte toekenning van enige verblijfstitel aan een vreemdeling.

Voor zover verzoekende partij met haar betoog zou verwijzen naar artikel 52, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 waarin wel is bepaald dat indien verwerende partij geen enkele beslissing heeft genomen binnen de in artikel 42 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie moet worden beschouwd als ingewilligd, wijst de Raad erop dat artikel 52 van het vreemdelingenbesluit geen afbreuk kan doen aan artikel 42 van de vreemdelingenwet als hogere norm. In de vreemdelingenwet kan niet worden gelezen dat de wetgever de Koning uitdrukkelijk heeft gemachtigd om regels te voorzien die inhouden dat in bepaalde gevallen een recht op verblijf kan worden erkend indien niet aan de voorwaarden hiertoe is voldaan. In een koninklijk besluit kan dan ook niet worden bepaald dat een recht op verblijf, na het verstrijken van een termijn, steeds automatisch dient te worden erkend terwijl de wetgever heeft vastgelegd dat dit recht slechts kan worden erkend indien aan bepaalde voorwaarden is voldaan.

Aangezien artikel 159 van de Grondwet bepaalt dat de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen, houden de voorgaande vaststellingen in dat verzoekende partij niet nuttig kan verwijzen naar artikel 52, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. De reglementaire bepaling waarvan de onwettigheid wordt vastgesteld moet door de Raad immers buiten toepassing worden gelaten (RvS 20 december 2017, nr. 240.240).

Voorts moet worden benadrukt dat het verwerende partij niet is toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te willigen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Verzoekers betoog inzake de schending van het zorgvuldigheids-, het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel is in die optiek bijgevolg niet dienstig.

2.7. Verzoekende partij verwijst voorts in essentie naar de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 en betoogt dat de samenwoning met haar partner en kinderen niet wordt ontkend. Verder stelt zij dat de lichamelijke en emotionele ontwikkeling van de twee jongste kinderen een probleem vormt, zij hebben beiden een ASS (autisme spectrum stoornis). Met uitzondering van de periodes dat zij van haar vrijheid werd beroofd en gerepatrieerd werd, heeft zij steeds bij haar gezin verbleven waarbij zij mee instond voor het huishouden en de opvoeding. Er is wel degelijk sprake van een afhankelijkheidsband die het treffen van de bestreden beslissing in de weg staat.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoekende partij op 22 december 2021 een verblijfsaanvraag indiende in functie van één van haar Belgische minderjarige kinderen.

Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet luidt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
(..)

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet luidt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(..)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

2.9. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de voorliggende verblijfsaanvraag van de verzoekende partij heeft geweigerd omdat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod voor een periode van acht jaar en zij dus niet voldoet aan het recht op binnenkomst in België, dat een afgeleid verblijfsrecht wel moet worden toegekend voor zover er sprake zou zijn van een zodanige afhankelijkheid tussen verzoekende partij en haar minderjarige kinderen, doch dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor de verzoekende partij om het Belgisch grondgebied en dat van de Europese Unie te verlaten teneinde om de opheffing of de opschorting van het geldende inreisverbod te verzoeken, haar kinderen ertoe zou dwingen haar te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie te verlaten.

2.10. De Raad merkt op dat in het arrest K.A. van het Hof van Justitie (HvJ 2 mei 2018 (GK), nr. C-82/16, K.A.) een aantal richtsnoeren worden gegeven voor het voeren van het afhankelijkheidsonderzoek wanneer de betrokken Unieburger minderjarig is (*ibid.*, pt. 70-76), zoals ook reeds uiteengezet in het verzoekschrift door de verzoekende partij. Uitgangspunt is dat het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 van het VWEU een afgeleid recht van verblijf op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is, toe te kennen. Er moet een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaan dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten als aan de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd.

Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding, is het relevant wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële en affectieve last van het kind berust bij de ouder die een derdelander is. Daarbij moet worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die derdelander is. In het kader van deze beoordeling houden de bevoegde overheden rekening met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, samen gelezen met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2 van het Handvest erkende hogere belang van het kind. De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een relevant gegeven maar volstaat op zich niet om te kunnen stellen dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger niet aanwezig is. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moet, in het hoger belang van het kind, rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het wordt gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Het al dan niet samenwonen van de ouder-derdelander met de minderjarige Unieburger vormt één van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, maar is geen noodzakelijke voorwaarde daarvoor.

In het arrest van 5 mei 2022 in de gevoegde zaken C-451/19 en C-532/19 heeft het Europees Hof van Justitie voormeld standpunt herhaald:

“65 In dit verband zij eraan herinnerd dat het Hof reeds heeft geoordeeld dat voor de bepaling of de weigering om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen aan een derdelander die de ouder is van een kind dat Unieburger is, voor dit kind zou meebrengen dat het de belangrijkste aan zijn status ontleende rechten verliest doordat het feitelijk gedwongen is zijn ouder te vergezellen en dus het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, het relevant is wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële of affectieve last van dat kind berust bij de ouder die een derdelander is [arresten van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 68, en 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 70].

66 Meer in het bijzonder dient met het oog op de beoordeling van het risico dat het betrokken kind, dat Unieburger is, gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan zijn ouder, die een derdelander is, een afgeleid verblijfsrecht in de betrokken lidstaat werd geweigerd, te worden bepaald of deze ouder de daadwerkelijke zorg voor het kind draagt en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding tussen hen bestaat. In het kader van deze beoordeling dienen de bevoegde autoriteiten rekening te houden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”), waarbij dit artikel moet worden gelezen in samenhang met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende belang van het kind, dat samenvalt met het recht van dit kind om regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, zoals neergelegd in artikel 24, lid 3, van het Handvest [zie in die zin arresten van 1 juli 2010, Povse, C-211/10 PPU, EU:C:2010:400, punt 64, en 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 71 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

67 De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze Unieburger is, echt in staat is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, en daartoe bereid is, vormt een gegeven dat relevant is, maar op zichzelf niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder die derdelander is en het kind geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan die derdelander een verblijfsrecht werd geweigerd. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het belang van het kind, alle betrokken omstandigheden in de beschouwing worden betrokken, meer in het bijzonder de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van zijn affectieve relatie zowel met de ouder die burger van de Unie is als met de ouder die onderdaan van een derde land is, evenals het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder zou worden gescheiden [arresten van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 72, en 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 72].

68 Dat de ouder die derdelander is, samenwoont met het minderjarige kind dat Unieburger is, vormt dus een van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, zonder dat dit echter een noodzakelijke voorwaarde daarvoor is [arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 73 en aldaar aangehaalde rechtspraak]”

daaraan toegevoegd:

“69 Bovendien kan, met name gelet op hetgeen in de punten 65 tot en met 67 van het dit arrest is opgemerkt, wanneer de minderjarige Unieburger duurzaam samenwoont met zijn twee ouders en het gezag over dit kind en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind dus dagelijks door deze twee ouders worden gedeeld, op weerlegbare wijze worden vermoed dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding tussen deze minderjarige Unieburger en zijn ouder, die derdelander is, ongeacht het feit dat de andere ouder van dit kind, zoals in punt 59 van dit arrest is benadrukt, als onderdaan van de lidstaat op het grondgebied waarvan dit gezin is gevestigd, beschikt over een onvoorwaardelijk recht om op het grondgebied van deze lidstaat te verblijven.”

en geconcludeerd:

“Artikel 20 VWEU moet aldus worden uitgelegd, (...), dat wanneer de Unieburger minderjarig is, de beoordeling of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding die grond oplevert voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht op basis van dit artikel, aan de ouder van dit kind, die derdelander is, moet worden gebaseerd op de inaanmerkingneming, in het belang van het kind, van alle betrokken omstandigheden. Wanneer deze ouder duurzaam samenwoont met de andere ouder, die Unieburger is, van deze minderjarige, wordt een dergelijke afhankelijkheidsverhouding op weerlegbare wijze vermoed.”

In de conclusie van de advocaat-generaal van 13 januari 2022 in voormelde zaak kan ook meer specifiek nog gelezen worden:

“76 De verwijzende rechter zal eveneens moeten vaststellen of de gezinsleden samenwonen en zo ja, onder welke omstandigheden. Het Hof heeft in zijn rechtspraak geoordeeld dat het feit dat de ouder die onderdaan is van een derde land, samenwoont met het minderjarige kind dat een Unieburger is, een van de relevante elementen is die in aanmerking moet worden genomen bij het bepalen van het bestaan van een afhankelijkheidsverhouding. Hoewel de verwijzende rechter slechts in algemene zin verwijst naar de naar Spaans recht geldende verplichting voor echtgenoten om samen te wonen en om de plaats van de echtelijke woning in onderling overleg vast te stellen, kan niettemin worden verondersteld dat er sprake is van een gezinswoning. In dat geval zal de verwijzende rechter onder meer de vraag moeten beantwoorden of het samenwonen wordt gekenmerkt door continuïteit en stabiliteit, hetgeen erop duidt dat er sprake is van genegenheid en gehechtheid, en aantoonst dat de betrokken personen elkaar wederzijds bijstaan.

77. In het licht van de voorgaande overwegingen en onder voorbehoud van de door de verwijzende rechter te verrichten beoordeling van de feiten moet naar mijn mening worden erkend dat er tussen de minderjarige Unieburger en haar ouder die derdelander is een „afhankelijkheidsverhouding” in de zin van artikel 20 VWEU bestaat wanneer deze ouder samenwoont met haar moeder en het gezag over dit kind en de wettelijke, affectieve en financiële last ervan dus dagelijks door haar beide ouders worden gedeeld, zelfs wanneer de andere ouder een burger van de Unie is en dus over een onvoorwaardelijk recht beschikt om op het grondgebied van de lidstaat waarvan hij onderdaan is, te verblijven. Een dergelijke conclusie dringt zich volgens mij temeer op daar deze afhankelijkheidsverhouding moet worden uitgelegd in het licht van onder meer de verplichting om het belang van het kind in aanmerking te nemen.”

2.11. *In casu* stelt de Raad op lezing van het administratief dossier vast dat verzoekende partij sinds 2003 en doorheen de jaren het bestuur op de hoogte heeft gesteld van haar gezinssituatie en verschillende keren gevraagd heeft – met het oog op dit gezinsleven – om geregulariseerd te worden. Deze aanvragen werden afgewezen, onder meer om redenen van openbare orde. Uit adrescontrole naar aanleiding van deze aanvragen bleek dat verzoekende partij steeds bij haar gezin verbleef. Verder kan – zoals de verzoekende partij voorhoudt – niet blijken dat zij, behoudens de periodes van vrijheidsberoving en repatriëringen op 7 mei 2007, 13 juli 2013 en 20 juli 2017, (langdurig) gescheiden is geweest van haar gezin. Zo blijkt uit de feitelijkheden dat verzoekende partij doorgaans kort na haar repatriëring zich opnieuw op het Belgische grondgebied bij haar gezin bevond. De motivering van de verwerende partij dat verzoekende partij tussen 2013 en 2017 *“naar alle waarschijnlijkheid toch een langere periode het land heeft verlaten”* doet voorts geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekende partij alleszins sinds medio 2017 wel opnieuw in België verbleef. De stelling van de verwerende partij dat zij verzoekende partij na 2017 niet bij haar gezin kan situeren omdat *“(verzoekende partij) in november 2017 informatie heeft ingewonnen omtrent een wettelijke samenwoning met iemand anders”* is weinig ernstig. Immers maakt de verwerende partij door de bewoordingen *“met iemand anders”* te gebruiken bewust abstractie van het gegeven dat deze *“iemand anders”* de schoonmoeder van verzoekende partij betreft, en dus de moeder respectievelijk grootmoeder van de partner en kinderen van verzoekende partij die, blijkens de gegevens

van het administratief dossier, in het verleden inwoonde bij het gezin. Verder blijkt uit de gegevens dat het slechts om een inwinning van informatie ging en kan daaruit niet zondermeer afgeleid worden dat verzoekende partij op dat moment niet verbleef bij haar gezin. Er werd geen adrescontrole verricht naar aanleiding van deze informatie-inwinning. Ook heeft de verzoekende partij niet doorgezet met een effectieve aanvraag wettelijke samenwoning met haar schoonmoeder. Verder – zoals de verwerende partij ook erkent in de bestreden beslissing – bevindt zich in het administratief dossier een mail naar “sefor” van 14 oktober 2020 waarin duidelijk gesteld werd dat naar aanleiding van een nationaliteitsverklaring voor de minderjarige kinderen een woonstcontrole werd doorgevoerd op 6 mei 2020 en verzoekende partij aldaar effectief werd aangetroffen. Wanneer de feitelijkeheden die het dossier van verzoekende partij kenmerken in hun totaliteit worden bekeken, acht de Raad het kennelijk onredelijk, minstens onzorgvuldig, van de verwerende partij om te oordelen dat verzoekende partij tot de aanvraag in 2021 niet aangetoond heeft werkelijk een gezin te vormen met haar partner en kinderen en er amper mee zou samengewoond hebben. De feitelijkeheden die de zaak van de verzoekende partij kenmerken laten niet toe de stabiliteit en duurzaamheid van de relatie met haar partner en kinderen in vraag te stellen. Het gegeven dat er in een thans ver verleden (2007) sprake was van tussenkomst van de politie wegens intra-familiaal geweld laat niet toe aan voorgaande afbreuk te doen nu sindsdien er geen dergelijke feiten meer hebben voorgedaan en integendeel nog drie kinderen werden geboren, wat de stabiliteit en duurzaamheid van de relatie bevestigt. Er kan voorts niet betwist worden dat verzoekende partij samenwoont met haar partner en kinderen. Er liggen ook geen indicaties voor dat verzoekende partij niet duurzaam zou samenwonen met haar partner en minderjarige kinderen. Er blijkt ook niet dat er geen sprake is van wederzijdse bijstand, minstens toont de verwerende partij het tegendeel niet aan.

In de motieven van de bestreden beslissing kan ook niet gelezen worden dat de verwerende partij betwist dat het gezag over de minderjarige kinderen en de wettelijke, affectieve en financiële last dagelijks door beide ouders worden gedeeld. De motivering in de bestreden beslissing dat de moeder van de minderjarige kinderen ook in staat is om zonder de verzoekende partij de dagelijkse, emotionele en materiële zorg voor de kinderen op zich te nemen, gaat voorbij aan hetgeen gesteld door het Europees Hof van Justitie in hoger vermeldde rechtspraak en doet geen afbreuk aan de vaststelling *in casu* dat niet blijkt dat de minderjarige kinderen niet duurzaam samenwonen met hun twee ouders en het gezag over deze kinderen en de wettelijke, affectieve en financiële last van de kinderen niet dagelijks door beide ouders zou worden gedeeld zodat er *in casu* wel degelijk sprake is van een afhankelijkheidsband in de zin van artikel 20 van het VWEU tussen verzoekende partij en haar minderjarige kinderen.

2.12. De Raad stelt vast dat verwerende partij nagelaten heeft een nota met opmerkingen neer te leggen.

2.13. Gelet op de bespreking hoger kan de Raad de verzoekende partij volgen dat de verwerende partij de feitelijke gegevens die haar zaak kenmerken niet correct heeft beoordeeld. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ligt voor. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond zodat dit aanleiding geeft tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Gelet hierop, gaat de Raad niet meer in op de overige en nog niet besproken kritiek van de verzoekende partij daar de eventuele gegrondheid daarvan geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 juni 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. DE MUYLDER